

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোক সকলো পৰস্পৰ আত্মিক ভাই-ভাই, তোমালোকৰ আত্মিক প্ৰেম থকা উচিত, আত্মাৰ প্ৰেম আত্মাৰ লগতহে হ'ব লাগে, শৰীৰৰ লগত নহয়"

প্ৰশ্ন: পিতাই নিজৰ ঘৰৰ কোনটো বিস্ময়কৰ কথা শুনাইছে?

উত্তৰ: যি আত্মাই মোৰ ঘৰলৈ আহে, সেই আত্মাসকল নিজৰ নিজৰ শাখাত স্থিত হৈ যায়। সেই আত্মাসকল কেতিয়াও (স্থানৰ) লৰচৰ নহয়। তাত সকলো ধৰ্মৰ আত্মা মোৰ সমীপত থাকে। তাৰ পৰা ক্ৰমানুসৰি নিজৰ-নিজৰ সময়ত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে, এই বিস্ময়কৰস্তান কল্পৰ এই সময়ত এবাৰহে তোমালোকে পোৱা। আন কোনেও এই স্তান দিব নোৱাৰে।

ওঁম শান্তি। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। সন্তানসকলে জানে যে আমাক আত্মাসকলক পিতাই বুজায় আৰু পিতাই নিজক আত্মাসকলৰ পিতা বুলি বুজে। এনেকৈ কোনেও নুবুজে বা কেতিয়াও কোনেও নুবুজায় যে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এই পিতাইহে বহি আত্মাসকলক বুজায়। এই স্তানৰ প্ৰালন্ধ পুৰুষাৰ্থৰ ক্ৰম অনুসৰি তোমালোকে নতুন সৃষ্টিত লাভ কৰিবগৈ। এইটোও সকলোৰে স্মৃতিত নাথাকে যে এই সৃষ্টি এতিয়া পৰিৱৰ্তন হ'ব, পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা হৈছে পিতা। ইয়াত সন্মুখতে বহি আছা, ঘৰলৈ গ'লেই গোটেই দিন নিজৰ কাম-কাজত লাগি যোৱা। বাবাৰ শ্ৰীমত হৈছে – সন্তানসকল, তোমালোক য'তেই নাথাকা মোক স্মৰণ কৰি থাকা। যেনেদৰে কন্যাই নাজানে যে মই কেনেকুৱা পতি পাম, চিত্ৰ দেখিলে তেতিয়া তেওঁৰ স্মৃতিত বহি যায়। য'তেই নাথাকক কিয় দুয়োয়ে এজনে আনজনক মনত পেলায়, ইয়াক শাৰীৰিক (পাৰ্থিৱ) প্ৰেম বুলি কোৱা হয়। এইয়া হৈছে আত্মিক প্ৰেম। আত্মিক প্ৰেম কাৰ লগত? সন্তানসকলৰ আত্মিক পিতাৰ লগত আৰু সন্তানসকলৰ পৰস্পৰ মাজত। তোমালোক সন্তানসকলৰ পৰস্পৰৰ মাজতো বহুত প্ৰেম থকা উচিত অৰ্থাৎ আত্মাসকলৰ আত্মাসকলৰ লগত প্ৰেম থকা উচিত। এই শিক্ষাও তোমালোক সন্তানসকলে এতিয়া পোৱা। জগতৰ মানুহে একো নাজানে। তোমালোক সকলো ভাই-ভাই হোৱা গতিকে পৰস্পৰ মাজত নিশ্চয় প্ৰেম থকা উচিত কিয়নো এজন পিতাৰে সন্তান নোহোৱা জানো। ইয়াকে কোৱা হয় আত্মিক প্ৰেম। নাটকৰ পৰিকল্পনা অনুসৰি কেৱল পুৰুষোত্তম সংগম যুগতহে আত্মিক পিতা আহি আত্মিক সন্তানসকলক সন্মুখত বুজায়। আৰু সন্তানসকলে জানে যে পিতা ইয়ালৈ আহিছে। আমাক সন্তানসকলক গুল-গুল (ফুল), পবিত্ৰ, পতিতৰ পৰা পালন কৰি লগত লৈ যাব। এনেকুৱা নহয় যে হাতেৰে ধৰি লৈ যায়। সকলো আত্মাই ফৰিঙৰ জাকৰ দৰে উৰি যাবগৈ। সিহঁতৰো কোনোবা গাইড (পথ প্ৰদৰ্শক) থাকে। গাইডৰ লগত আৰু অন্য গাইড থাকে যি একেবাৰে আগত থাকে। গোটেই জাকটো যেতিয়া একেলগে উৰে বহুত শব্দ হয়। জাক ইমান ডাঙৰ হয় যে সূৰ্যৰ ৰশ্মিকো ঢাকি পেলায়। তোমালোক আত্মাসকলৰতো কিমান অগণন জাক আছে। কেতিয়াও গণনা কৰিব নোৱাৰা। ইয়াত মনুষ্যৰ গণনা কৰিব নোৱাৰি। তথাপি লোকপিয়ল কৰে। সেইয়াও একুৰেট (সঠিক) নহয়। কিমান আত্মা আছে, তাৰ হিচাপ কেতিয়াও উলিয়াব নোৱাৰে। সত্যযুগত কিমান মনুষ্য হ'ব তাৰ আন্দাজ লগোৱা হয় কিয়নো কেৱল ভাৰততহে থাকি যায়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ গৈ আছো। আত্মা যেতিয়া শৰীৰত থাকে তেতিয়া জীৱাত্মা বোলা হয়, তেতিয়া দুয়ো একেলগে সুখ বা দুখ ভোগ কৰে। বহু লোকে এনেকৈ বুজি লয় যে আত্মাই পৰমাত্মা, আত্মাই কেতিয়াও দুখ ভোগ নকৰে, নিৰ্লেপ হয়। বহুত সন্তান এইটো কথাত বিবুদ্ধিত পৰে যে মই নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিলোৱে যেনিবা কিন্তু পিতাক ক'ত স্মৰণ কৰোঁ? এইটোতো জানা যে পিতা পৰমধাম নিবাসী হয়। পিতাই নিজৰ পৰিচয় দিছে। য'তেই চলা-ফুৰা নকৰা কিয় পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিবা। পিতা পৰমধামত থাকে। তোমালোক আত্মাসকলো তাৰেই নিবাসী আকৌ ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহা। এই স্তানো এতিয়াহে পাইছা।

যেতিয়া তোমালোক দেৱতা হৈ থাকা তাত তোমালোকৰ এইটো স্মৃতি নাথাকে যে অমুক-অমুক ধৰ্মৰ আত্মা ওপৰত আছে। ওপৰৰ পৰা আহি ইয়াত শৰীৰ ধাৰণ কৰি ভূমিকা পালন কৰে তাত এইটো চিন্তন নচলে। আগেয়ে এইটো জনা নাছিল যে পিতাও পৰমধামত থাকে, তাৰ পৰা ইয়ালৈ আহি শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। এতিয়া তেওঁ কাৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে, তেওঁ নিজৰ ঠিকনা দিয়ে। তোমালোকে যদি লিখা যে "শিৱবাবা মাৰফৎ পৰমধাম" তেন্তে পৰমধামলৈতো চিঠি যাব নোৱাৰে সেয়েহে এনেকৈয়ে লিখা "শিৱবাবা মাৰফৎ ব্ৰহ্মা, তাৰ পিছত ইয়াৰ ঠিকনা লিখা কিয়নো তোমালোকে জানা যে পিতা ইয়ালৈকে আহে, এই ৰথত প্ৰৱেশ কৰে। আচলতে আত্মাসকলো ওপৰৰে নিবাসী। তোমালোক হৈছা ভাই-ভাই। সদায় এনেদৰে বুজিব লাগে যে এওঁ আত্মা হয়, এওঁৰো কিবা এটা নাম আছে। তোমালোকে আত্মাক ইয়াত দেখা, কিন্তু মনুষ্য

দেহ-অভিমানত আহি যায়। পিতাই দেহী-অভিমानी কৰি তোলে। পিতাই কয় - তোমালোকে নিজকে আত্মা বুলি ভাবা আৰু মোক স্মৰণ কৰা। এই সময়ত পিতাই বুজায় যেতিয়া মই ইয়ালৈ আহোঁ, আহি সন্তানসকলক জ্ঞানো দিওঁ। পুৰণা ইন্দ্ৰিয় লওঁ যাৰ ভিতৰত এই মুখ হৈছে মুখ্য। চকুও আছে, জ্ঞান অমৃত মুখৰ দ্বাৰা পোৱা যায়। গোমুখ বুলিও কোৱা হয় অৰ্থাৎ এয়া মাতাৰ মুখ। বৰমাৰ দ্বাৰা তোমালোকক তুলি লয়। কোনে? শিৱবাবাই। তেওঁ ইয়াতে আছে নহয় জানো। এই গোটেই জ্ঞান বুদ্ধিত থাকিব লাগে। মই তোমালোকক প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা তুলি লওঁ। গতিকে এওঁ ‘মা’ও হৈ গ’ল। গায়নো কৰা হয় - তুমিয়েই মাতা-পিতা, আমি তোমাৰ সন্তান.....। গতিকে তেওঁ সকলো আত্মাৰ পিতা। তেওঁক মাতা বুলি কোৱা নহয়। তেওঁতো পিতাই হয়। পিতাৰ পৰা সম্পত্তি পোৱা যায়, আকৌ মাতাও লাগে। তেওঁ ইয়ালৈ আহে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পালা যে পিতা ওপৰত থাকে। আমি আত্মাসকলো ওপৰত থাকো। আকৌ ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। জগতৰ লোকে এইবোৰ কথা একোৱে নাজানে। তেওঁলোকেতো পাথৰ, শিলগুটি সকলোতে পৰমাত্মা আছে বুলি কৈ দিয়ে, তেতিয়াহ’লেতো অগণন হৈ যাব। ইয়াকে কোৱা হয়ঘোৰ অন্ধকাৰ। গায়নো আছে - জ্ঞান সূৰ্য প্ৰকট হ’ল, অজ্ঞান আন্ধাৰ বিনাশ হ’ল। এই সময়ত তোমালোকৰ জ্ঞান আছে - এয়া হ’ল ৰাৱণ ৰাজ্য, যাৰ কাৰণে অন্ধকাৰ হৈ আছে। তাততো ৰাৱণ ৰাজ্য নাথাকেই সেইবাবে কোনো বিকাৰো নাই। দেহ-অভিমানো নাই। তাত আত্ম-অভিমानी হৈ থাকে। আত্মাৰ জ্ঞান উদয় হয় - এতিয়া সৰু সন্তান, এতিয়া মই ডেকা হৈছো, এতিয়া শৰীৰ বৃদ্ধ হৈছে, সেইবাবে এতিয়া এই শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ ল’ব লাগিব। তাত এনেকৈ কোৱা নহ’ব যে অমুকৰ মৃত্যু হ’ল। সেয়াতো হয়েই অমৰলোক। আনন্দৰে এটা শৰীৰ এৰি আন এটা লয়। এতিয়া আয়ুস পূৰা হ’ল, এইটো এৰি নতুন ল’ব লাগে, সেইবাবে সন্ধ্যাসী লোকসকলে সাপৰ মোট সলোৱাৰ উদাহৰণ দিয়ে। উদাহৰণ আচলতে পিতাইহে দিয়া। সেইটোকে আকৌ সন্ধ্যাসীসকলে ব্যৱহাৰ কৰে। সেইবাবে পিতাই কয় - মই তোমালোকক এয়া যি জ্ঞান দিওঁ, সেয়া প্ৰায় লোপ হৈ যায়। পিতা শব্দটিও আছে, সেইদৰে চিত্ৰও আছে কিন্তু সেয়া যেন আটাত নিমখৰ পৰিমাণৰ দৰে। গতিকে পিতাই বহি অৰ্থ বুজায় - যেনেকৈ সাপে পুৰণা মোট ত্যাগ কৰে আৰু নতুন মোট আহি যায়। সাপৰ ক্ষেত্ৰত এনেকৈ কোৱা নহয় যে এটা শৰীৰ এৰি আন এটাত প্ৰৱেশ কৰে। নহয়। মোট সলনি কৰাৰ দৃষ্টান্তটি এটা সাপৰহে। সেই মোট দেখিবলৈও পোৱা যায়। যেনেদৰে কাপোৰ সলোৱা হয় তেনেদৰে সাপেও মোট সলায় আন এটা পাই যায়। সাপটো জীৱিত হৈয়ে থাকে, এনেকুৱাও নহয় যে সদায় অমৰ হৈ থাকে। 2-3 টা মোট সলাই আকৌ মৰিব যাব। ইয়াত তোমালোকে সময়ত এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ লোৱা। এইটো জানা যে এতিয়া মই গৰ্ভত প্ৰৱেশ কৰিব লাগিব। তাততো যোগ বলৰে কথা। যোগ বলৰ দ্বাৰা তোমালোক জন্ম, সেইবাবে অমৰ বুলি কোৱা হয়। আত্মাই কয় এতিয়া মই বুঢ়া হৈ গ’লো, শৰীৰটো পুৰণা হৈ গ’ল। সাক্ষাৎকাৰ হৈ যায়। এতিয়া মই গৈ শিশু হ’মগৈ। নিজেই শৰীৰত্যাগ কৰি আত্মা গৈ শিশুৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰে। সেই গৰ্ভক কাৰাগাৰ বুলি নকয়, মহল বুলি কোৱা হয়। পাপতো একো নহয় যাৰ বাবে (কষ্ট) ভুগিবলগীয়া হ’ব। গৰ্ভ মহলত আৰামত থাকে, দুখৰ কোনো কথা নাই। নতুবা এনেকুৱা কিবা বেয়া বস্তু খুৱায় যাৰ বাবে বেমাৰ আদি হ’ব।

এতিয়া পিতাই কয় - সন্তানসকল, তোমালোক নিৰ্বাণ ধামলৈ যাব লাগিব, এই সৃষ্টিৰ পৰিৱৰ্তন হ’ব। পুৰণিৰ পৰা পুনৰ নতুন হ’ব। প্ৰতিটো বস্তুৱেই পৰিৱৰ্তন হয়। গছৰ পৰা গুটি ওলায়, পুনৰ বীজ ৰোপণ কৰিলে কিমান ফল পোৱা যায়। এটা বীজৰ পৰা কিমান ফল পোৱা যায়। সত্যযুগত যোগ বলৰ দ্বাৰা এটাহে সন্তান জন্ম হয়। ইয়াত বিকাৰৰ দ্বাৰা 4-5 টা সন্তান জন্ম হয়। সত্যযুগ আৰু কলিযুগৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য আছে যিবোৰ পিতাই শুনায়ে। নতুন সৃষ্টি আকৌ কেনেকৈ পুৰণা হয়, ইয়াত আত্মাই কেনেকৈ 84 জন্ম লয় - সেইয়াও বুজোৱা হৈছে। প্ৰত্যেক আত্মাই নিজৰ ভূমিকা পালন কৰি যেতিয়া উভতি যাব তেতিয়া গৈ নিজৰ-নিজৰ ঠাইত স্থিত হৈ যায়, স্থান সাল-সলনি নহয়। নিজৰ নিজৰ ধৰ্মত, নিজৰ স্থানত ক্ৰমানুসাৰে স্থিত হৈ থাকিব, আকৌ ক্ৰমানুসৰিয়ে তললৈ আহিব লাগিব, সেইবাবে মূলবতনৰ সৰু-সৰু “মডেল” (আৰ্হি) বনাই ৰখা হয়। প্ৰত্যেক ধৰ্মৰে নিজা-নিজা শাখা আছে। দেৱী-দেৱতা হৈছে প্ৰথম ধৰ্ম, পিছত ক্ৰমানুসাৰে আহে। ক্ৰমানুসৰিয়ে গৈ থাকিব। তোমালোকো ক্ৰমানুসৰিয়ে উত্তীৰ্ণ হোৱা। সেই নম্বৰৰ হিচাপ মতেই স্থান লোৱা। পিতাৰ এই শিক্ষা কল্পত এবাৰহে পোৱা যায়। তোমালোক আত্মাসকলৰ কিমান সৰু বংশ হ’ব। যেনেকৈ তোমালোকৰ ইমান ডাঙৰ বৃক্ষ আছে। তোমালোক সন্তানসকলে দিব্য দৃষ্টিৰেদেখি পুনৰ ইয়াত বহি লৈ এই চিত্ৰ সমূহ অংকন কৰিছা। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম, শৰীৰ কিমান ডাঙৰ। সকলো আত্মা তাত গৈ বহিব। একেবাৰেই কম ঠাইত সমীপত গৈ স্থিত হয়। মনুষ্যৰ বৃক্ষ জোপা কিমান ডাঙৰ। মনুষ্যকতো চলা-ফুৰা কৰিবলৈ, খেলিবলৈ, পঢ়া-শুনা কৰিবলৈ চাকৰি আদি কৰিবলৈ ঠাই নালাগে জানো। সকলোবোৰ কৰিবলৈ ঠাইৰ দৰকাৰ। নিৰাকাৰ জগতত আত্মাসকলৰ অলপ ঠাই থাকিব সেইবাবে এই চিত্ৰবোৰতো দেখুওৱা হৈছে। পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত নাটক, শৰীৰ ত্যাগ কৰি আত্মা তালৈ যাব লাগে। তোমালোক সন্তানসকলৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি তাত কেনেকৈ থাকো আৰু অন্য ধৰ্মৰসকল কেনেকৈ থাকে। আকৌ ক্ৰমানুসৰি কেনেকৈ বেলেগ বেলেগ হয়। এই সকলোবোৰ কথা কল্পই-কল্পই এবাৰেই পিতা আহি শুনায়ে। বাকী সকলো হৈছে পাৰ্থিৱ শিক্ষা। তাক

আত্মিক শিক্ষা বুলি ক’ব নোৱাৰি।

এতিয়া তোমালোকে জানা যে আমি সকলো আত্মা। আই (I) মানে আত্মা মাই (my) মানে মোৰ এইটো শৰীৰ। মানুহে এয়া নাজানে। তেওঁলোকৰতো সদায় দৈহিক সমন্ধ থাকে। সত্যযুগতো দৈহিক সমন্ধ থাকিব। কিন্তু তাত তোমালোক আত্মা-অভিমानी হৈ থাকিব। এইটো বুজিব। যে আমি আত্মা, এয়া মোৰ শৰীৰ এতিয়া বৃদ্ধ হৈছে, সেইবাবে মই আত্মাই এতিয়া এটা শৰীৰ এৰি আন এটা শৰীৰ ল’ম। ইয়াত বিবুদ্ধিত পৰাৰ কোনো কথা নাই। তোমালোক সন্তানসকলেতো পিতাৰ পৰা ৰাজ্য ল’ব লাগে। নিশ্চয় বেহদৰ পিতা হয়। মানুহে যেতিয়ালৈকে জ্ঞান পুৰা বুজি নাপায় তেতিয়ালৈকে অনেক প্ৰশ্ন সুধি থাকে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰহে জ্ঞান আছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলৰ মন্দিৰো বাস্তৱত আজমীৰত আছে। এক প্ৰকাৰ হৈছে “পুস্কাৰণী” ব্ৰাহ্মণ, দ্বিতীয় প্ৰকাৰ হৈছে “সাৰসিদ্ধ” ব্ৰাহ্মণ। আজমীৰত ব্ৰাহ্মাৰ মন্দিৰ চাবলৈ যায়। দাড়ি আদি লগাই থোৱা ব্ৰাহ্মা বহি থাকে। তেওঁক মনুষ্য ৰূপত দেখুওৱা হৈছে। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলো মনুষ্য ৰূপত আছে। ব্ৰাহ্মণক দেৱতা বুলি কোৱা নহয়। সঁচা ব্ৰাহ্মণ হৈছে তোমালোক ব্ৰাহ্মাৰ সন্তানসকল। তেওঁলোক কোনো ব্ৰাহ্মাৰ সন্তান নহয়, পিছত অহাসকলে এইটো বুজি নাপায়। এয়া হৈছে তোমালোকৰ “বিৰাট” ৰূপ। বুদ্ধিত এইটো স্মৃতি থাকিব লাগে। এই সকলো জ্ঞান তোমালোকে যিকোনো লোককে ভালদৰে বুজাব পাৰা। আমি আত্মা, পিতাৰ সন্তান। এইটো যথার্থ ৰীতিৰে বুজি, এইটো নিশ্চয় দৃঢ় হোৱা উচিত। এয়াটো যথার্থ কথা, সকলো আত্মাৰ পিতা হৈছে এজন পৰমাত্মা। সকলোৱে তেওঁক স্মৰণ কৰে। মনুষ্যৰ মুখৰ পৰা ‘হে ভগৱান’ নিশ্চয় উচ্চাৰিত হয়। পৰমাত্মা কোন হয় – এইটো কোনেও নাজানে যেতিয়ালৈকে পিতা আহি নুবুজায়। পিতাই বুজাইছে – এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ যি বিশ্বৰ মালিক আছিল তেওঁলোকেই নাজানিছিল তেনেস্থলত ঋষি-মুনিসকলে আকৌ কেনেকৈ জানিব! এতিয়া তোমালোকে পিতাৰ পৰা জানিছ। তোমালোক হৈছে আত্মিক, কিয়নো তোমালোকে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ আদি, মধ্য, অন্তক জানা। কোনোবাই ভালদৰে জানে, কোনোবাই কমকৈ জানে। পিতা সন্মুখত আহি পঢ়ায়, আকৌ কোনোবাই ভালদৰে ধাৰণ কৰে, কোনোবাই কমকৈ ধাৰণ কৰে। এই পঢ়া একেবাৰে সাধাৰণে হয় আৰু অতি উচ্চও হয়। পিতাৰ ইমান জ্ঞান আছে যে সাগৰক চিয়াঁহী বনাই লৈ লিখিলেও তাৰ অন্ত পাব নোৱাৰি। পিতাই সহজ কৰি বুজায়। পিতাক জানিব লাগে, স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হ’ব লাগে। বচ্! ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) সদায় যাতে সহজে স্মৃতিত থাকিব পাৰা তাৰ বাবে চলাওঁতে-ফুৰোঁতে এইটো চিন্তন কৰিব লাগে যে – মই আত্মা, পৰমধামৰ নিবাসী মই আত্মা ইয়ালৈ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছো। পিতাও পৰমধামত থাকে। তেওঁ ব্ৰাহ্মাৰ শৰীৰত আহিছে।

(2) যেনেকৈ আত্মাৰ আত্মিক পিতাৰ প্ৰতি স্নেহ আছে, তেনেকৈ পৰম্পৰাৰ মাজতো আত্মিক স্নেহ থাকিব লাগে। আত্মাৰ আত্মাৰ সৈতে স্নেহ থাকিব লাগে, শৰীৰৰ সৈতে নহয়। আত্মা-অভিমानी হ’বলৈ পুৰা-পুৰা অভ্যাস কৰিব লাগে।

বৰদান: পবিত্ৰ প্ৰেমৰ প্ৰতিপালনৰ দ্বাৰা সকলোকে চেনেহৰ জৰিৰে বান্ধোতা মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰ হোৱা যেতিয়া স্নেহৰ সাগৰ আৰু স্নেহ সম্পন্ন নদীৰ মেলা হয় তেতিয়া নদীও পিতাৰ সমান মাষ্টৰ স্নেহৰ সাগৰ হৈ যায়, সেইবাবে বিশ্বৰ আত্মাসকল স্নেহৰ অনুভৱৰ দ্বাৰা স্বতঃ সমীপত আহি যায়। পবিত্ৰ প্ৰেম বা ঈশ্বৰীয় পৰিয়ালৰ প্ৰতিপালনে স্বতঃ প্ৰত্যেককে সমীপত লৈ আনে। এই ঈশ্বৰীয় স্নেহে সকলোকে সহযোগী কৰি আগবাঢ়ি যোৱাৰ সূতাৰে বান্ধি দিয়ে।

স্লোগান: সংকল্প, বাণী, সময়, গুণ আৰু শক্তিৰ খাজনা (সম্পত্তি) জমা কৰা তেতিয়া সেই সকলোবোৰৰ সহযোগ পাই থাকিব।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!